

CILJ MOŠKEGA – DA SE NAUČI LJUBITI TAKO, KAKOR LJUBI BOG



Na dan, ko je Gospod Bog naredil zemljo in nebo, še ni bilo nobenega poljskega grmičja na zemlji in trava še ni rastle na polju, kajti Gospod Bog še ni pošiljal dežja na zemljo in ni še bilo človeka, da bi polje obdeloval. Iz zemlje pa se je vzdigovala vlaga in namakala vso površino polja. Gospod Bog je iz zemeljskega prahu izoblikoval človeka, v njegove nosnice je dahnil življenjski dih in tako je človek postal živa duša.

Gospod Bog je zasadil vrt proti vzhodu v Edenu in je tja postavil človeka, katerega je bil izoblikoval. Gospod Bog je dal, da je iz zemlje pognalo vsakovrstno drevje, prijetno za pogled in dobro za jed, tudi drevo življenja v sredi vrta in drevo spoznanja dobrega in hudega.

Gospod Bog je vzel človeka in ga postavil v edenski vrt, da bi ga obdeloval in varoval. Gospod Bog je človeku zapovedal in rekel: »Z vseh dreves v vrtu smeš jesti, le z drevesa spoznanja dobrega in hudega nikar ne jej! Kajti na dan, ko bi

jedel z njega, boš gotovo umrl.« (1 Mz 2, 5-9)

Gospod Bog je rekel: »Ni dobro za človeka, da je sam; naredil mu bom pomoč, ki mu bo primerna.« Gospod Bog je izoblikoval iz zemlje vse živali na polju in vse ptice pod nebom ter jih pripeljal k človeku, da bi videl, kakšna imena jim bo dal, in da bi vsako živo bitje imelo tisto ime, ki bi mu ga dal človek. Tako je človek dal imena vsej živini in vsem pticam na nebu in vsem živalim na polju, za človeka pa se ni našla pomoč, ki bi bila njemu primerna. (1 Mz 2, 15-20)

Zakaj je Bog ustvaril Adama, s kakšnim namenom? Pes prinašalec obožuje vodo, lev obožuje lov, jastreb obožuje letenje. Za to so bili ustvarjeni. Adam in njegovi sinovi pa so prejeli neverjetno nalogo: gospodariti in si podvreči zemljo, biti morajo plodni in se množiti. »Tukaj imaš celotno zemljo, Adam. Raziskuj jo, obdeluj jo, skrbi zanjo - to je tvoje kraljestvo.« V tistem trenutku je bil vrt samo Eden, vse ostalo je bila neobdelana divjina. Nobena reka še ni bila zarisana, nobenega oceana se še ni prečkalo, nobene gore preplezalo. Nihče še ni odkril molekule ali vbrizga goriva ali Beethovnovne Pete simfonije. Je samo prazna stran, ki čaka, da bi bila popisana. Prazno slikarsko platno, ki čaka, da bo poslikano.

Eva je bila ustvarjena v bujni lepoti Edenskega vrta, toda Adam, je bil ustvarjen zunaj vrta, v divjini, v neukročenem delu stvarstva. Šele kasneje je bil pripeljan v Eden, zato se fantje v zaprtih prostorih ne počutijo doma, moški pa imajo nepotešljivo željo po raziskovanju; v divjini večina moških zaživi. Jedro moškega srca je neudomačeno in to je dobro.

Veliko moških misli, da so na svetu le, da ubijajo čas - in to jih ubija. Toda resnica je ravno nasprotna. Skrivno hrepenenje srca, najsi gre za to, **da bi zgradili** barko, s katero bi zajadrili, **napisali** simfonijo in jo **zaigrali** ali pa **posejali polje in skrbeli zanj** - to so stvari, za katere so bili ustvarjeni. Zato so tukaj. Raziskovati, graditi, osvajati - dečku iz čisto preprostega razloga ni treba reči, naj počne te stvari, to je njegov namen, akcija!

In da se bori, da zastavi svoje življenje za Ljubezen. Zakaj moški hrepeni **po bojevanju**? Ko v 1. Mojzesovi knjigi stopimo v zgodbo, smo v svet stopili v času vojne. Bojne vrste so bile že postavljene. Zlo že čaka, da naredi naslednji korak. Daleč nazaj, pred obstojem Edna, v skrivnostni preteklosti večnosti, je prišlo do državnega udara, upora, do poskusa umora. Lucifer, princ med angeli, poveljnik straže, se je uprl Trojici. Na silo je poskusil prevzeti nebeški prestol, pri čemer mu je pomagala tretjina angelske vojske, ki ji je vcepil svojo zlobo. Poskus je spodletel in bili so izgnani izpred obličja Trojice. Toda niso bili uničeni in bitka še ni končana. Bog ima sedaj sovražnika ... in prav tako ga imamo tudi mi. Moški se ni rodil v kakšni situacijski komediji ali limonadi; v svet se je rodil v času vojne. Mnogo, mnogo bitk bo še bojeval na veliko različnih bojiščih in prav zato mu je dana moč, na katero je lahko ponosen, če jo uporablja za skupno dobro.

ŽIVA DUŠA

Če rečemo, da smo duša, to pomeni, da smo ustvarjeni s posebno pozornostjo in ljubeznijo; naše življenje ne izvira iz nas samih, ampak nam je podarjeno. Sveto pismo to lepo opisuje s podobo o stvarjenju moškega in ženske.

Mi smo duša zato, ker nam je tako življenje namenil Bog. Življenje torej ne vstopa v nas po prvem vdihu, ki ga vdihnemo, ampak priteka v nas po dihu, ki ga v nas dihne Stvarnik. Mi kot duša smo navdihnjeni. Oživljajoči Božji duh je izraz Božjega odnosa do nas in ta odnos nas bivanjsko vzpostavlja in zaznamuje od vsega začetka. Vendar ima ta dih prostor v telesu. Brez njega bi bilo življenje, ki ga prinaša oživljajoči dih, brez prave podlage.

Imamo dušo, s tem mislimo na zmožnosti, ki so lastne le nam: razum, zmožnost moralnega odločanja, samozavedanje. Prek teh zmožnosti mi presegamo samega sebe in se odpiramo Božjemu. Zmožni smo spoznavati Boga, se ga spominjati, se zavedati njegove prisotnosti v sebi in ga ljubiti. Vse te duševne zmožnosti pa imajo za podlago telesne procese. Vzemimo za ilustracijo balon. Brez gumijastega oboda balon ne bi mogel biti napihnjen, vendar pa za to potrebuje vpihavanje zraka od zunaj. Podobno je naša duša vezana na telo, a hkrati odprta za delovanje Božjega. Velja

pa tudi obratno: brez duše o našem telesu ne bi mogli govoriti o človeškem telesu. Duša je tipično človeška, duh pa v glavnem Božja dimenzija.

O duši, ki je ustvarjena za nesmrtnost, govori starozavezna Knjiga modrosti. Nova zaveza pa v središču postavlja novost Jezusa Kristusa in dar Svetega Duha. Ves človek z dušo in telesom mora biti prenovljen po Sinu v Svetem Duhu.

Pri maši po obhajilu pogosto molimo molitev "duša Kristusova, posveti me". Obhajilo, ki je vrhunec zakramentalnega življenja, pomeni med drugim tudi združevanje naše duše s Kristusovo. On je v polnosti kot Božji Sin uporabljal človeške zmožnosti razuma, volje in zavesti, da je v človeški naravi s človeško dušo in telesom v polnosti živel svoje Božje sinovstvo, zato ga imenujemo tudi novi Adam.



DREVO ŽIVLJENJA IN DREVO SPOZNAVANJA DOBREGA IN HUDEGA - IZBIRA

Dve drevesi predstavljata izbiro, ali bomo sodelovali z Bogom, ali ga bomo ubogali ali ne, ali mu bomo zaupali ali ne. Izbira, dana Adamu in Evi, je ista izbira, dana vsaki osebi, ki je ali bo naselila Zemljo. Drevesi sta stali drugo ob drugem in obe sta obrodili sad – eno spoznanje dobrega in zla, drugo večno življenje. Bog Adamu ni prepovedal jesti sadja z drevesa življenja, ki je stalo v središču Edenskega vrta in je bilo simbol dejstva, da je Bog bil in je vir večnega življenja ter blagoslova. Adam in Eva naj bi imela svoje življenje osredotočeno na Njem, tako kot je bilo drevo v središču njegovega – Gospodovega vrta. Prepoved je tako predstavljala izbiro ali svobodno voljo in je bila dana Adamu pred Evinim stvarjenjem ter verjetno samo prenesena

na Evo. Dve drevesi predstavljata dihotomijo verovanja: drevo spoznanja dobrega in zla je zakon greha in končno smrti; drevo življenja je večno življenje in navsezadnje milost. Preprosto povedano: človeštvo je izbralo zakon namesto milosti. Nato vidimo v knjigah Stare zaveze, ki sledijo, uporabo in posledice izbire zakona namesto milosti. Bog daje človeštvu postavo – veliko zakonov – vendar obljublja dan, ko bo vstopilo drugo drevo (križ) in bo drugi Adam, Jezus Kristus, storil tisto, kar prvemu Adamu ni uspelo.

NI DOBRO ZA ČLOVEKA, DA JE SAM

Iz tega stavka se zdi jasno, da je bil eden od glavnih namenov, zaradi katerih je Bog predstavil živali Adamu, ta, da ga prebudi v resničnost njegove samote. Ko je opazoval vse te živali, ki so šle pred njim, je Adam gotovo ugotovil, da so vse samci in samice. Skratka, poimenovanje določenih živalskih vrst ni bil edini božji namen. Ta vaja je bila namenjena tudi temu, da Adam vzdihne in da se ga pripravi, da bo hvaležen za čudovito darilo, ki mu ga je Bog že načrtoval dati. Adam ni bil neumen in ni potreboval dolgo časa, preden je spoznal svojo **osamljenost**.

Moški potrebuje bitko, ki jo lahko bojuje, **potrebuje tudi nekoga, za kogar se lahko bojuje**, ni mu dovolj biti junak, hoče biti junak nekemu, še posebej ženski, ki jo ljubi. Adam je dobil veter in morje, konja in sokola, toda kot je sam Bog rekel, stvari enostavno niso bile, kot bi morale biti, dokler ni prišla Eva. Da, nekaj strastnega je v srcu vsakega moškega. Adam v svojem ognjevitem, divjem in strastnem srcu nosi podobnost Boga, vendar je tu še eno zaključno dejanje. Sledi še Eva. Stvarstvo doseže z njo svojo najvišjo točko, svoj vrhunec. Ona je zaključno dejanje Boga. In vse, kar lahko Adam reče, je: »Vau.« Eva poseblja lepoto in skrivnostnost ter nežno ranljivost Boga.

Zato vsak izmed nas, ki ima osebni in zaupljiv sinovski odnos z Bogom, posledično dobro živi tudi vse druge svoje odnose: ljubi sebe, kot Bogu dragocenega in ljubi ženo, kot tisto ob kateri postaja moški po Božji podobi. Moški, ki zanika Boga ima tudi slabe odnose s seboj, ženo in vsemi bližnjimi. Ljubezen je torej odločitev in boj.

Vprašanja v razmislek:

- Ali v sebi (Adamovih sinovih) prepoznaviš nekaj divjega, neukročenega, neudomačenega? Kako se to odraža v naši držbi ali ravnanju? Kako gledaš na moško bojevitost, na obračunavanje s pestmi ali drugače?
- Moški se ne zavedamo dobro, kaj se v nas dogaja, kako se počutimo, kaj čutimo. Mi smo v svojem projektu, delu, zamisli. Ženske si to često narobe razložijo kot čustveno hladnost, neodzivnost ipd. Ali se strinjaš?
- Kako doživljaš svoj boj za vsakodnevno odločitev za ljubezen do sebe, žene in vseh, ki so ti dani? Ali ti sadovi v odnosih z najbližjimi govorijo, da si Božji prijatelj ali še sovražnik?